

igen alt for vore Øjne, og vort Hjerte . . . aa, det fyldes og næsten sprænges af Haab og Fryd, saa vi ikke alene selv fuldelig mættes men kan dele ud deraf med bægge Hænder! Ja, Venner, slige Svaghedsøjeblikke kender vi allesammen. Og naar jeg nu skal sige min Mening, saa synes det mig, at der hviler en saadan Slappelsens Døs over hele Gudsfolket herhjemme for Øjeblikket. Overalt hører man modløse Stemmer sige: Hvad kan det altsammen nytte? Vi kæmper for Sandhed og Retfærdighed her paa Jorden, men vi ser blot Uretten og Løgnen og Vilkaarligheden trives bedre og bedre omkring os. Lad os give Afkald, lad os vende tilbage til Ægypternes Trælleaag og til deres Kødgryder. Og Fri-stelsen, der følger Tvivlen i Hælene som dens Skygge, istemmer med sin blide, kælnе Slangehvisken: Ja, knæl blot ned, og jeg vil give dig al Jordens Herlighed! . . . Nej, nej! Vi giver ikke tabt! Vi stoler paa den Gud, der strøede Manna for Jøderne og mættede Ørkenens fire tusende Mand med sin Velsignelse. Ogsaa vi er Guds udvalgte Folk, som han har benaadet og gjort til sit Redskab, og vi vil takke og lovsynge ham derfor! Ja, kære Brødre og Søstre, vogt paa Slangen i Eders Hjerter! Tro den ikke død, fordi den har skiftet Ham! Den lurер som Svaghed selv bag vore stærkeste Haab, den skjuler sig som Selvretfærdighed endog i vor alledygmygstе Bøn, den leder os til Fald, netop naar vi tror os oprejste. Men vi vil sønderknuse dens Hoved med Troens Jernhæl! Vi vil folde vore Hænder og sige med Mund og med Hjerte: Vor Fader, du, som er i Himlene, helliget worde dit Navn, tilkomme dit Rige — —!“

Emanuel havde selv følt, at Aanden havde opfyldt ham, mens han talte. Da han kom hjem, kyssede han Hansine paa Panden, tog den lille Dagny paa sin Arm og bar hende lovsyngende rundt i Stuen. Han havde ikke i lange Tider været saa frejdig og glad.

Om Eftermiddagen foreslog han, at de skulde køre